

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **H. T.**, zastoupeného: JUDr. Janem Liegertem, advokátem se sídlem AK V Jámě 8, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2011 č.j. OAM-22/LE-BEO2-PA03-R2/2011, evidenční číslo: L008828,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2011 č.j. OAM-22/LE-BEO2-PA03-R2/2011 nebyla udělena žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný vycházel z toho, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcova snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky, aby se nemusel vracet na Ukrajinu. Žalovaný neshledal, že by žalobce v průběhu řízení uvedl skutečnosti, na základě nichž by mohl učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Za důvod nelze považovat snahu o získání práce, ani vyhnutí se problémům s bytem. Podle žalovaného žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b), ani § 13 zákona o azylu. Doplnil, že žalobce vycestoval z Ukrajiny legálním způsobem se svým platným cestovním dokladem a s opuštěním neměl problémy. Žalovaný poukázal na vyjádření žalobce, že do České republiky vycestoval výhradně z ekonomických

důvodů. Problémy neměl ani při svém pobytu v České republice po dobu platnosti povolení k pobytu. Dne 17. 1. 2011 byl kontrolní policejní hlídkou zajištěn poté, co nebyl schopen se prokázat platným cestovním dokladem (který ztratil, anebo mu byl ukraden v roce 2008), ani povolením k pobytu. Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2011 č.j. KRPA-3623/ČJ-2011-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Nový doklad si žalobce nepokusil zajistit s odůvodněním, že neměl peníze na to, aby se mohl vrátit domů a nechat si na Ukrajině vystavit nový pas. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že žalobce neopustil vlast na základě žádného důvodu, který předpokládá zákon o azylu. Podle žalovaného žalobce měl možnost si zde legalizovat pobyt za využití běžných typů pobytu, které mu dává právní řád České republiky, zejména pak zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný dle § 28 zákona o azylu posoudil důvody žalobce i ve vztahu k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a dospěl k závěru, že nehrozí, že by mu byl na Ukrajině uložen trest smrti nebo že mu vykonání tohoto trestu hrozí. Podle žalovaného není důvod se domnívat, že by žalobce mohl být v případě svého návratu do vlasti vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Při posuzování této otázky správní orgán vycházel též z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva a zopakoval, že zmíněné potíže žalobce a jeho rodiny nelze považovat za natolik intenzivní, aby mu v případě návratu do země původu mohly způsobit vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Správní orgán je přesvědčen, že žalobce odešel z vlasti z důvodů ryze osobních a že svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podal ve snaze o legalizaci svého dalšího setrvání na území ČR. K tvrzení žalobce, že překážkou vycestování do země původu by mohl být vztah k manželce, dceři a synovi, žalovaný konstatoval, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby k osobám na území České republiky, stejně jako případné sdílení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami, neznamená automaticky shledání důvodu hodného zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu. Doplnil, že dle judikatury ESLP by se muselo jednat o natolik intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouhodobé manželství a či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu vyhošťované osoby. Tedy pouze v případě, že by odloučení těchto osob představovalo natolik závažný zásah do jejich vztahů, že by vycestování takové osoby bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak s Úmluvou o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Správní orgán takový druh vztahu a stupně integrace do společnosti České republiky rozhodně neshledal. Zdůraznil, že všichni členové rodiny jsou již dospělí. Podle žalovaného v případě žalobce a jeho rodiny nedojde případným vycestováním újmě tak závažné, která by měla být v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Doplnil, že mnoho dvojic je nuceno z osobních či pracovních důvodů žít více či méně dlouhodobě odděleně. Žalovaný neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím s tím, že výrok považuje ze skutkových i právních důvodů za nezákonný. Žalobce připomněl, že ve věci již rozhodoval Krajský soud v Praze, který zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu s odůvodněním, že žalovaný se nezabýval údaji o rodinných důvodech. Žalobce žalovanému vytýká, že nenapravit další rozhodnutí, ale nadále v napadeném rozhodnutí bagatelizuje pravdivé údaje o postupu ukrajinských justičních orgánů v souvislosti s řešením bytové problematiky, když postup těchto orgánů po dlouhou řadu let znemožnil bydlení jeho rodiny v domě. Za nesprávnou považuje argumentaci žalovaného o využití žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se deportaci. Žalobce naopak tvrdí, že žádost podal v okamžiku, kdy se o této možnosti dozvěděl. Jako cizinec nezná právní předpisy České republiky, nepodal proto žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově. Nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že žádost o

mezinárodní ochranu podal jen z ekonomických důvodů. Upřesnil, že z vlasti byla jeho rodina nucena vycestovat poté, co jim byla odebrána možnost bydlení v jejich bytě. V této souvislosti připomněl, že v České republice žije jeho dcera a její matka, kterým zde byl udělen trvalý pobyt. Do situace, kdy žil v České republice bez povolení se dostal ztrátou nebo odcizením cestovního dokladu, bez něhož si nemohl požádat o prodloužení pobytu. Důvodem byl i nedostatek finančních prostředků na to, aby si mohl opatřit cestovní doklad. Podle názoru žalobce, žalovaný rozhodl zcela formalisticky, odůvodnění jeho rozhodnutí přes svůj rozsah náležitě nezhodnotil rozhodující skutečnosti, a proto jej považuje za nezákonné.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný konkrétně uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je jeho snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky proto, že se nechce vrátit na Ukrajinu, kde nemá ještě dořešeny majetkové vztahy ke svému bytu. Dále by chtěl v České republice zůstat, protože si zde již zvykl žít. Žalovaný trvá na svém závěru, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. O účelovosti postupu jmenovaného svědčí dle názoru žalovaného především skutečnost, že žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až po více jak 8 letech od svého vstupu na území ČR, přičemž téměř 2,5 roku, po vypršení platnosti jeho pracovního víza, se jednalo o pobyt nelegální. Žalobce měl na území ČR celou dobu možnost se svobodně pohybovat, vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů ČR a požádat tak i o mezinárodní ochranu, pokud by o to měl skutečný zájem a cítil se jakýmkoliv způsobem ohrožen ze strany země své státní příslušnosti. On ovšem těchto možností nevyužil a svou žádost podal až poté, co byl zadržen Policií ČR kvůli nelegálnímu pobytu na území ČR, umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců a až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR rozhodnutím č.j.KRPA-3623/ČJ- 2011 ze dne 22.1.2011 na dobu 1 roku. Žalovaný jednání žalobce považuje za zcela účelové a azylový příběh žalobce za zástupný problém pro skutečný důvod a tím je snaha o legalizaci pobytu na území ČR. K nutnosti bezprostředně požádat o MO žalovaný odkazuje na rozsudky NSS v Brně č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, dle kterých o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu potvrdil přitom v průběhu řízení přímo i sám žalobce svými tvrzeními ohledně svého zájmu zde nadále pobývat. Žalobce v průběhu správního řízení potvrdil, že z vlasti odjel pouze za prací a z důvodu soudních jednání o byt. Žalovaný zdůrazňuje, že pro potřeby úpravy pobytu cizinců na území ČR slouží instituty obsažené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění, jež měl žalobce ve věci jím tvrzeného zájmu o trvání jeho pobytu na území ČR využít. Prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze obcházet instituty obsažené v zákoně č.326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění. V případě úmyslu realizovat svůj rodinný život právě na území ČR může žalobce využít instituty zákona o

pobytu cizinců. Pokud žalobce nevyhoví podmínkám stanoveným českým právním řádem pro pobyt cizinců na jeho území, nelze v tomto spatřovat nezákonný zásah do jeho soukromého života. Navíc jak vyplynulo z vlastních tvrzení žalobce, rodina ani pohromadě nežije, každý člen rodiny žije na zcela jiném místě, takže argumentace společným životem rodiny je dle názoru žalovaného zcela účelově uvedena. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 2 Azs 8/2011 ze dne 8.6.2011, kde se mimo jiné uvádí, že ustanovení čl. 8 neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Právo na soukromý a rodinný život, tak jak je garantováno mezinárodním právem, nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. Pokud tedy žalobce chce setrvat na území ČR, má možnost svůj pobyt řešit dle zákona o pobytu cizinců, jehož institutů si byl dobře vědom, neboť na území ČR dle nich pobýval už od roku 2002 do roku 2008, kdy svůj cestovní doklad dle jeho tvrzení ztratil nebo mu byl ukraden. Vzhledem k těmto okolnostem bude povinen za tímto účelem vycestovat na Ukrajinu a respektovat lhůty stanovené k vyřízení žádosti a lhůtu správního vyhoštění, tato skutečnost však nemůže představovat azylově relevantní důvod.

K námitkám žalobce týkajících se dle jeho názoru uváděných azylově relevantních skutečností, žalovaný uvádí, že obtíže žalobce a jeho rodiny s privatizací bytu a soukromou osobou, která jim údajně zabraňuje v přístupu do bytu, jsou problémy občanskoprávní povahy a tak mají být řešeny, což dle vyjádření žalobce jeho rodina činí a co se týče postoje státních orgánů k problémům žalobce, je z vlastních tvrzení žalobce zcela jasně patrné, že veškeré spory skončily vítězně v jeho prospěch.

Žalovaný trvá na tom, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení potvrdil, že na Ukrajině neměl v minulosti žádné problémy se státními orgány a vycestoval legálně na vlastní doklady. Na základě všeobecně známých informací o situaci na Ukrajině lze rovněž vyloučit, že v tomto státě v současnosti probíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, jímž by mohl být žalobce ohrožen. Žalobce v průběhu správního řízení potvrdil, že z vlasti odjel pouze z důvodu vydělávání peněz na koupi bytu. Jiné potíže dle svých slov neměl, výslovně rovněž negoval jakékoliv potíže ze strany ukrajinských státních orgánů či potíže kvůli jeho rase, národnosti, náboženství apod. Ani žalovaný v rámci své správní činnosti následně neshledal, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven potížím ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Jeho vycestování není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný má za to, že v odůvodnění správního rozhodnutí se vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem, podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Námitky uvedené v žalobě tak shledává žalovaný irelevantními.

Žalobce nezpochybňuje zjištěný skutkový stav, ale naopak má za to, že žalovaný jej nesprávně posoudil a jeho důvody bagatelizoval. Soud ze správního spisu ověřil, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 2. 2011 žalobce uvedl, že do České republiky přijel za prací. K důvodu pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se nemá již kam vrátit, na Ukrajině probíhá soud o rodinný byt, přičemž jeho celá rodina žije v České republice. Z protokolu o pohovoru vyplývá, že žalobce upřesnil důvody pro udělení mezinárodní ochrany, popsal problémy, které jeho rodina měla s odkoupením bytu. Mimo jiné uvedl, že jeho manželka stále jezdí na Ukrajinu k žalobcově sestře, z důvodu soudních jednání. S manželkou a synem nežije z finančních důvodů, protože nájemné je placeno podle počtu osob. Z pohovoru také vyplývá, že manželka, dcera i syn mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Jediný žalobce si nechal zařídit prodloužení pobytu u jiného klienta, ale ten mu

jej nevyřídil. K důvodům pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v České republice má celou rodinu, na Ukrajině nemá kam jít, neboť problémy s bytem nemají stále dořešeny.

Dne 23. 2. 2011 žalovaný vydal rozhodnutí č.j. OAM-22/LEBE02-BE03-2011 kterým zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji shledal důvodnou. Žalovanému vytkl, že pokud chtěl aplikovat ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, musel též uvést, proč považuje rodinné důvody uplatněné žadatelem za irelevantní, mj. i ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Předtím krajský soud připomněl, že žadatelem uplatněné rodinné důvody v podobě nutnosti rozdělení rodiny či přesunutí rodinného života do země původu může být za určitých specifických okolností azylovým důvodem, i když jde spíše o případy výjimečné. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011 č.j. 2 Azs 8/2011.

Po zrušení rozhodnutí se konal dne 27. 10. 2011 doplňující pohovor. Žalobce při něm potvrdil, že důvodem k odchodu byla snaha o vydělání peněz. Dále se podrobně vyjádřil k soudnímu řízení ohledně rodinného bytu a vztahu s jeho manželkou.

Ve spise jsou dále založeny zprávy o zemi původu, na základě nichž správní orgán posuzoval, zda důvody, které žalobce uváděl během správního řízení, nenaplnují důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že hlavním důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci svého pobytu na území České republiky. Žalobce má za to, že žalovaný v rozhodnutí zcela bagatelizoval jeho pravdivé údaje o postupu ukrajinských justičních orgánů v souvislosti s řešením bytové problematiky. Za nesprávnou považuje úvahu žalované o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je pouze účelová, když ji učinil poté, co obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu uvedl, že o tomto právu nevěděl. V žalobě zdůraznil, že na území České republiky, žije jeho manželka i dcera, které mají povolen trvalý pobyt. Žalobce se dostal do situace, kdy žije v České republice bez povolení k pobytu, pouze pro to, že mu byl zřejmě odcizen cestovní doklad, bez něhož nemohl žádat o prodloužení povolení, přitom neměl prostředky na to, aby si nový cestovní doklad opatřil, neboť by to bylo spojeno s cestou na Ukrajinu, kde by neměl ubytování.

Nejprve je třeba připomenout, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to přesně z vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl dle § 12a či § 12b zákona o azylu. Žalobce nevyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nebyl tedy pronásledován ve smyslu ustanovení § 12a) zákona o azylu. Soud se ztotožňuje se žalovaným i v tom, že z žalobcovy výpovědi nevyplývá, že by měl ve vlasti problémy se státními orgány, neexistuje tedy odůvodněný předpoklad, že by se po návratu do vlasti stal předmětem zájmu státních orgánů. Problémy s vyřizováním bytové záležitosti nelze podřadit pod důvody uvedené taxativně v zákoně o azylu.

Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu je věcí

správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný splnil, i když mu lze vytknout, že odůvodnění je stručné ve vztahu k humanitárnímu azylu. V další části odůvodnění rozhodnutí nedostatek napravit, když se podrobně zabýval rodinnou i sociální situací žalobce ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Podle názoru soudu, závěr žalovaného o tom, že nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele byl správný. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 Azs 55/2009-71 ze dne 31. 3. 2010, dostupném na www.nssoud.cz, udělit humanitární azyl lze: „*např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory*“. Žalobce neuvedl v řízení před správním orgánem, ani v žalobě některé z naznačených relevantních důvodů. Zdravotní stav označil za dobrý s tím, že za důvod pro podání žádosti označil nemožnost bydlení v rodinném bytě, když se nedočkali ochrany práv od justičních orgánů Ukrajiny, právo na rodinný život a nedostatek prostředků k vyřízení cestovního dokladu. Soud nepřehlédl, že žalobce při pohovoru sdělil, že na Ukrajině má sestru a skutečnost, že manželka jezdí do země původu na soudní jednání ohledně jejich bytu. Podle názoru soudu, nebylo nepřekonatelnou překážkou dopravit se do vlasti a obstarat si cestovní doklad.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a a § 14b zákona azylu. Předně neshledal hrozící skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu s tím, že žalobce vycestoval legálně, neměl žádné problémy se státními orgány, není proti němu v současnosti vedeno trestní stíhání. Žalovaný argumentoval tím, že samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom směru, že účelem zákona o azylu je poskytnout ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. V případě žalobce tyto předpoklady naplněny nebyly. Argumentaci žalobce ohledně zásahu do rodinného života měl žalobce použít v řízení o pobytovém oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že (např. usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 15/2011 ze dne 29. 6. 2011, č. j. 6 Azs 7/2011 - 79 ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Azs 11/2011 - 68 ze dne 29. 6. 2011, vše dostupné na www.nssoud.cz) vyplývá, že soud ve své rozhodovací činnosti rozlišuje, zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život existující v České republice (k případnému porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod dochází již samotným vyhoštěním) či zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život v zemi jeho původu (extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy). Z další judikatury vyplývá, že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 ze dne 28. 11. 2008). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území České republiky v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu.

Na druhou stranu je třeba připomenout, že není vyloučeno pořadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z

území České republiky (citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Podle názoru soudu tato skutečnost v daném případě nenastala, neboť z výpovědi žalobce nevyplývá, že by šlo o intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany. Jak bylo výše naznačeno, institut azylu je specifickým v tom, že ho lze udělit jen z taxativně uvedených důvodů. V ostatních případech je nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, neboť azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Z tvrzení stran vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, nebyl mu tedy znemožněn opětovný vstup na území České republiky. Nebrání mu tedy nic, aby se do České republiky vrátil.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany správního orgánu, poukazuje soud na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Povinnost zjistit skutkový stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. V tomto případě, jak je výše uvedeno z tvrzení žalobce nevyplýval jakýkoliv důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný vycházel z dostatečného množství materiálů, tedy podle městského soudu tak nedošlo k situaci, kdy by řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zatíženo hrubým pochybením při zjišťování skutkového stavu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán posuzoval důvodnost požadavku žalobce na udělení azylu na základě jeho tvrzení. Závěr svého rozhodnutí o tom proč důvody, které uvedl nezakládají nárok na udělení azylu podle výše citovaných zákonných ustanovení pak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu a v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na náhradu nákladů řízení účastník, který měl ve věci úspěch. Žalovanému, který by měl právo na jejich náhradu, tyto nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. května 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová